

De ballenbak

Onze BuurtSuper heeft al heel lang een ballenbak. Die had nooit mijn warme belangstelling, tot voor kort. U kent dat wel: een berichtje in de krant of een verhaal van een goede vriend geeft plotseling een flits van inzicht. Namelijk: je weet nooit wat voor een rampspoed jou morgen treft, dus pluk deze dag! Zo begon er in mijn hoofd een idee te groeien: wat let me om me uit te leven in die ballenbak? Niets toch? Die is trouwens toch altijd onbezet. Want de kleuters van tegenwoordig stoppen liever hun hoofdjes ongens vol met Nintendo computerspelletjes.

Zo gebeurde het dat ik op een beloftevolle lente-ochtend de stoute schoenen aantrok. Te weten: mijn Meindl ComfortSchoenen: maatje 37,5 links en 37 rechts, met een podologisch aangemeten binnenzooltje voor mijn linkervoet (hielspoor, vandaar). Die 150 meter naar de Super kon ik die dag gelukkig weer goed zonder stok lopen (gestruikeld over het riempje van een Jack Russell -> rechter heup uit de kom gehad, vandaar). Ik voelde me wel wat onwelletjes die ochtend. Sinds ik vorige maand de cardioloog had bezocht, wist ik: "Pas op meid, je bloeddruk vliegt als een tierelier omhoog." Kon ik daarom niet beter omdraaien? Ik liet me echter niet kennen en stapte blindelings (macula degeneratie rechter oog, vandaar) de Super binnen. Eenmaal binnen overwoog ik of ik behalve mijn reeds vermelde ComfortSchoenen ook mijn steunkousen zou uittrekken, misschien waren die in de ballenbak te glad? Dat zou dan weer geen goede combinatie zijn met mijn gevorderde osteoperose, vandaar. Ook twijfelde ik een nanoseconde in verband met alle mogelijke bacillen en aanverwant gespuis die in zo een kleine afgesloten ruimte vast weelderig tierden (COPD patiënte, vandaar).

Maar genoeg gezeurd, ik ging ervoor: de ballenbak! Tot mijn grote anticlimax hing er een briefje van de directie op een lege plek: de ballenbak was verwijderd in verband met onvoldoende belangstelling. Met een sip gezicht sjokte ik ontmoedigd en met een leeg gevoel naar de Gratis KoffieHoek voor Senioren. Daar zat vandaag een nieuwe, aardige, grijzende heer van mijn leeftijd. Hij had mijn enthousiasme zien uitdoven en schoof me pen en papier toe. Hij vroeg: "Tekent u ook voor het terugplaatsen van de ballenbak? Het was mijn Verzetje van de Week en mijn enige vorm van beweging." Met een warm gemoed pakte ik zijn reuma handen vast en zei: "Ja graag" en keek diep in zijn staarvolle ogen. Want je moet immers de dag plukken: vandaar.

Karin Vossen
januari 2010